

Sprediķa teksts:

Lūkas ev. 22, 31-34/ Invocabit svētdienā Ciešanu laikā

Sīmani, Sīmani (*tad vēl nav Pēteris*) redzi – sātans gribējis jūs sijāt kā kviešus.

Bet es esmu lūdzis par tevi, lai Tava ticība nemitētos. Un, kad tu atgriezīsies, tad stiprini savus brāļus!” Bet tas viņam sacīja: “Kungs, es esmu gatavs ar tevi iet cietumā un nāvē. **Bet Jēzus viņam sacīja: “Es tev saku, Pēteri, gailis šodien vēl nebūs dziedājis, kad tu jau trīs reizes būsi liedzies, ka mani pazīsti.”**

Mīļā draudze!

Trešdien bija Pelnu diena. Ir sācies Jēzus dzīves tumšākais ceļš – ceļš pretī krustam. Ar viņu ir mācekļi, viņa labie draugi. Ir izveidojusies sirsnīga tuvība ar Jēzu. Pirms mēneša, februārī – īpaši jaunāki ļaudis – priecājās par Valentīna dienu. Atceros, ka Anglijā to izcēla ar daudziem ziediem un saldumiem. Arī tā ir diena, kas atgādina, cik labi ir, ja cilvēks nav viens, ar tevi ir otrs, kas dalās ar tevi priekos un bēdās.

Šīs svētdienas vārds ir: “Invocabit! Viņš sauc mani un es viņam atbildēšu!”

Dievs sauc. Kā es atbildēšu? Vai es viņam sekošu? Lai sekotu - ir taču jābūt kādai tuvībai uz otru cilvēku. “Es tev sekošu!” Tā varētu būt arī mūsu atbilde kā draudzei uz šo aicinājumu.

Par tādu sekošanu, par tādu īpašu tuvību, ir rakstīts arī Vecās Derības **Rutes grāmatā**. Daudzi nostāsti Bībelē mums ir kļuvuši sveši, bet gadās, ka viens un otrs šo notikumu vēl piemin. Un kas notika? Tur ir atraitne Naomi, vīrs dažus gadus atpakaļ ir nomiris, arī abi dēli miruši. Naomi ir cēlusies no jūdu zemes, un tagad Moabu zemē ir izcēlies bads. Naomi nolemj doties atpakaļ uz jūdu zemi. Viņa grib doties viena pati garā atpakaļceļā. Bet abas meitas – Rute un Orpa – grib palikt kopā ar māti, iet viņai līdz, grib būt kopā ar māti, mīl savu māti. Ir pārrunas, un tad meita Orpa paliek Moabu zemē, bet meita Rute nepiekāpjas un seko mātei. Tie ir Rutes sirsnīgie vārdi **1:16-18**

"Nespied mani tevi atstāt un no tevis aiziet, jo, kurp tu iesi, es iešu un, kur tu mitīsi, es mitīšu; tava tauta būs mana tauta, un tavš Dievs būs mans Dievs. Kur tu mirsi, es miršu, un tur es gribu būt arī apglabāta. Lai Tas Kungs dara man tā un vēl vairāk, tiešām, nāve vien spēs šķirt mani un tevi."

Šos vārdus izvēlas dažreiz divi cilvēki, kad laulībās solās uzsākt kopīgo dzīves ceļu **kurp tu iesi, es iešu un kur tu mitīsi, es mitīšu**. Ja jaunlaulātie to apņemas, mēs visi taču priecājamies līdz. Palikt kopā – tas ir mērķis, tā ir arī apņemšanās. Nekādā gadījumā negribam otru zaudēt, bet būt kopā uz visiem laikiem. Tur izpaužas mīlestība. Tikai Rutes vārdi nav teikti viņas laulātajam draugam, bet gan viņas vīra mātei. Rute apsolās neatstāt savu vīra māti vienu, un kopīgi abas dodas tālā ceļā pretī nezināmai nākotnei. Tas nav lietišķs aprēķins, ka divatā ceļā ir vairāk drošības, nē, viņas saista piedzīvota mīlestība.

Vai tā nav mīlestība kā priekšzīme? Kā vēlama? Cik skaisti, ja tāda arī mūsu tuvinieku dzīvē varētu īstenoties.

Par sirsnīgu tuvību, par īstu sadraudzību ir rakstīts arī Lūkas evaņģēlijā: Jēzus ir kopā ar saviem mācekļiem. Ir pārrunas par tagadējo situāciju, par iešanu pretī krustam un nāvei. Pēteris ir pilns apņēmības un neatstās Jēzu vienu. Un tad mēs lasām Jēzus skarbos vārdus Pēterim: **“Es tev saku, Pēteri, gailis šodien vēl nebūs dziedājis, kad tu jau trīsreiz būsi liedzies, ka tu Mani pazīsti.”**

Pēteris mīl Jēzu. Viņš ir pārliecināts, ka šī mīlestība varēs izdzīvot gaidāmās vētras, un ar lielu degsmi viņš apgalvo: **"Kungs, es esmu gatavs ar Tevi iet cietumā un nāvē."** Mani tā kā aprauj Jēzus noraidošie vārdi. Vai mēs tiešām esam tik nespēcīgi? Paliek skumju, kad lasu šo Pētera un Jēzus sarunu. Saprotu gan arī, ka mīlestības sajūsmā daudz ko var apsolīt. Bet esmu

arī pārliecināta, ka būs gan arī godīgas vēlmes to īstenot. Mīlestības saiti nevarēs nemaz tik viegli pārraut.

Vai var nodrošināties pret eventuālu mīlestības zaudējumu, ja nu tas ielauztos tomēr kopdzīvē? Varbūt, ka der sastādīt līgumu, katra finanses nodrošināt. Mīlestībai tā tomēr nav garantija. Mēs visi zinām par laulību un draudzību nepastāvēšanu. Laulību izšķiršana ir ikdienišķs notikums. Iznākums – sadzīvei pietrūka beigu beigās mīlestības, bet ne naudas trūkums.

Jēzus mīl Pēteri. Un tādēļ, ka viņš to mīl, viņš brīdina Pēteri. Lielā aizrautībā un sajūsmā cilvēks sevi viegli pārvērtē. Un tad var piedzīvot rūgtu vilšanos. Kritiens ir baigs: tā tas bija Pēterim - viņš gauži raudāja, kad aptvēra, ka Jēzum ir taisnība. Jēzus piedzīvoja, ka viens no Viņa mācekļiem kļuva par nodevēju, tuvākais draugs – noliedzējs – klusētājs. Reiz tik uzticīgie draugi, piedzīvojot krusta ceļa notikumus – bija baiļu pārņemti.

Tādās reizēs mēs meklējam pēc vainīgā. Citu dēļ tā sanāca, tad vainīgie var būt darba vietā, politikā, vecāki, ģimene, sabiedrība, skola un valsts. Kur paliek mans labais kodols, mana godīgā sirds? Reiz tā likās esam īstenība.

Vai vispār var būt mīlestība bez lūzuma? Nav garantijas, ka tā izturēs visas vētras. Mēs gan meklējam to, bet uztaisīt paši to kā paliekošu mēs nevaram. To es piedzīvoju savu vecāku dzīvē kā patiesību. Kas bija vainīgs vai arī līdzvainīgs, ka mīlestība vecāku starpā neizturēja? To es vēlāk jautāju tēvam. Atbilde izpalika.

Lekcijā dzirdējām vārdus par mīlestības dziļumu. Pāvils raksta, ka mīlestība ir lēnprātīga, ka tā ir laipna, tā neskauž un nelielās un ka mīlestība nav uzpūtīga. Tā nepriecājas par netaisnību, bet priecājas par patiesību. Atcerēsimies arī Rutes vārdus: **“Kurp tu iesi, es iešu un, kur tu mitīsi, es mitīšu”**

Šo mīlestības dziļumu varam tikai vēlēties, īstenot to laikam nespēsīm. Varam vēlēties, lai Rutes vārdos būtu arī mūsu paļaušanās un tuvība uz otru cilvēku.

Pēteris piedzīvo savu nespēku, skaisto apsolījumu pildīt nevarēšanu, Jēzus noliegšanu. Vai tas ir reālāk mūsu dzīvei? Vienmēr atkal mēs piedzīvojam arī savu vilšanos, savas ticības šaubas, draudzību izjukšanu. Piemirstam uzticēšanos Dievam. Bet solījāties taču iet kopā ar Viņu.

Tad zināsim, ka mums visiem ir vajadzīga lūgšana. Ne tikai mana personīgā,. Kādam ir jābūt par mums nomodā, Mēs varam būt ieņemti draugu lūgšanās, baznīcas lūgšanās, bet galvenais apzināsimies, ka par mums lūdz pats Jēzus. Viņam mēs esam pie sirds, Viņa mīlestība ir arī šodien piedzīvojama.

Jēzus saka vārdus, kas stiprina Pēteri viņa nespēkā un mūs, kad atkal reiz būsīm piedzīvojuši, ka ne visi mūsu darbi un domas ir Kristus garā.

“Bet Es esmu lūdzis par tevi, lai tava ticība nemitētos. Un, kad tu atgriezīsies, tad stiprini savus brāļus!”

Pēc mūsu neveiksmēm nav nekāda roku salikšana klēpī, nav vainas tālāk meklēšana, Ir vērts rēķināties ar mīlestību, ja tai blakus atrodam piedošanu. Jēzus zina, ka arī mēs varam būt Viņa draudze, kļūdaina gan un tomēr Viņa mīlestības tālāk devēja.

Lūgšim, lai Jēzus mums palīdz vienmēr atkal atrast šo drošo pamatu.

Āmen

Mācītāja emerita Gita Putce

